

LBRIS

We know
books

Michael Bond

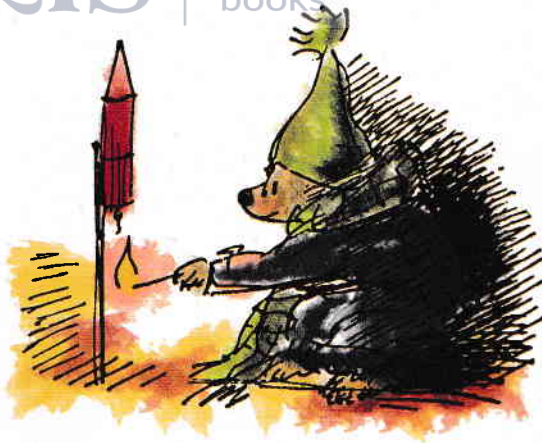
NOI AVENTURI CU
Paddington

Ilustrații de Peggy Fortnum,
colorate de Amandine Bănescu

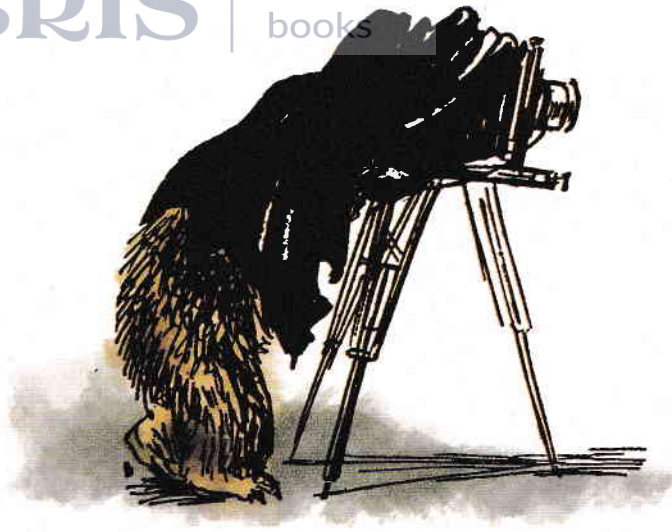
Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

arthur

Cuprins

1. Fotografie de familie	5
2. Un loc de renovat	22
3. Paddington devine detectiv	39
4. Paddington și focul de sărbătoare	58
5. Necazuri la numărul 32.	77
6. Paddington și cumpărăturile de Crăciun	96
7. Crăciunul	114

CAPITOLUL UNU

Fotografie de familie

Casa familiei Brown din Windsor Gardens numărul 32 era neobișnuit de liniștită. Era o zi caldă de vară și toată familia, cu excepția lui Paddington, care dispăruse misterios imediat după masă, stătea pe verandă și se bucura de soarele după-amiezii.

În afară de foșnetul slab al paginilor uriașei cărți pe care o citea domnul Brown și de țâcănitul andrelelor doamnei Brown, nu se mai auzea decât zgomotul făcut în bucătărie de doamna Bird, menajera familiei, în timp ce pregătea cele necesare pentru ceai.

Jonathan și Judy erau foarte concentrați la rezolvarea unui puzzle uriaș și nu scoteau niciun cuvânt.

Domnul Brown rupse tăcerea.

— Știți, zise el, după ce trase îndelung din pipă, am descoperit ceva amuzant. Am căutat în această enciclopedie de peste zece ori și nu am găsit nicio mențiune despre un urs ca Paddington.

— Și nici n-o să găsiți, exclamă doamna Bird. Urșii ca Paddington sunt foarte rari. Țsta-i un lucru bun, dacă mă întrebați pe mine, altminteri lumea ar cheltui o grămadă de bani pe marmeladă.

Doamna Bird se plângea tot timpul de pofta lui Paddington pentru marmelada de portocale, dar toată lumea observase că avea mereu în cămară un borcan în plus, pentru orice eventualitate.

— Henry, zise doamna Brown, lăsând jos andrelele, dar ce-ți veni de te-ai apucat să-l cauți pe Paddington?

Domnul Brown își răsuci gânditor mustața.

— N-am făcut-o din vreun motiv anume, răspunse el destul de echivoc. Mă interesa pur și simplu.

Să ai în familie un urs, mai ales unul ca Paddington, reprezenta o responsabilitate grea, iar domnul Brown o lua foarte în serios.

— Ideea este că, dacă va rămâne cu noi pentru totdeauna... începu domnul Brown, închizând cartea cu un pocnet.

— *Dacă?* întrebă alarmată toată familia, inclusiv doamna Bird.

— Ce Dumnezeu vrei să spui, Henry? exclamă doamna Brown. Cum adică „dacă“ Paddington va rămâne cu noi pentru totdeauna? Sigur că va rămâne!

— Cât timp rămâne cu noi, se grăbi să precizeze domnul Brown, mă gândesc să facem câteva lucruri. Mai întâi ar trebui să amenajăm dormitorul de rezervă special pentru el.

Toată lumea era de acord cu asta. Încă de când apăruse în casa lor, Paddington stătuse în camera de oaspeți. Era un urs politicos și nu comentase niciodată, nici măcar atunci când trebuise să se mute ca să facă loc pentru musafiri, dar devenise limpede de multă vreme că avea nevoie de o cameră a lui.

— Pe urmă, continuă domnul Brown, aș vrea să ne fotografiem. Ar fi frumos să avem o fotografie de familie.

— O fotografie? exclamă doamna Bird. Ce caraghios că spuneți asta!

— Poftim? zise domnul Brown. De ce?

— O să vedeți. Toate la timpul lor, zise doamna Bird, făcându-și de lucru cu ceainicul, și nu mai reușiră să scoată nimic de la ea.

Șuvoiul de întrebări cu care intenționau s-o asalteze ceilalți fu curmat de o izbitură puternică venită dinspre sufragerie, după care în ușile cu geam ale sufrageriei apărură însuși Paddington. Se lupta să care o cutie mare de carton, deasupra căreia stătea

de-a curmezișul un obiect metalic misterios, care se termina la un capăt cu un fel de țepușe.

Ceilalți scoaseră un oftat de uimire, dar nu atât din cauza obiectelor pe care le căra ursulețul, cât mai ales datorită felului în care arăta el.

Avea blana neobișnuit de moale și de aurie, iar urechile – cel puțin cât se zărea din ele de sub borurile largi ale vechii lui pălării – erau la fel de negre și de lucioase ca vârful botului. Chiar și labele și mustățile arătau incredibil de bine.

Toți se ridicară uimiți în picioare, iar doamna Brown scăpă câteva ochiuri de pe andrea.

— Doamne sfinte! bolborosi domnul Brown, aproape vărsând ceaiul peste enciclopedie. *Ce ți-ai făcut?*

— Am făcut baie, răspuse Paddington, cât se poate de jignit.

— Ai făcut *baie*? repetă Judy încet. Fără să te fi pus cineva?

— Fir-ar! exclamă Jonathan. Ar trebui să scoatem steagurile.

— Te simți bine? întrebă domnul Brown. Adică, sper că nu cumva ești bolnav...

Paddington deveni și mai ofensat de toată agitația pe care o stârnise. Parcă nu s-ar fi spălat *niciodată*! De fapt, se spăla aproape în fiecare dimineață, dar pur și simplu avea alte opinii despre baie. Să facă baie însemna să se ude pe toată blana și îi lua o grămadă de timp să se usuce.

— Am vrut să arăt bine pentru fotografie, zise ferm ursulețul.

— Fotografie? se minună toată lumea.

Era de-a dreptul ciudat cum afla Paddington toate lucrurile.

— Da, confirmă el.

Afișând și mai multă importanță, ursul se aplecă să desfacă sforile care legau cutia de carton.

— Mi-am cumpărat un aparat de fotografiat, adăugă el.

— Un aparat de fotografiat... reuși să îngaiame în cele din urmă domnul Brown. Nu sunt niște obiecte foarte scumpe?

— Țsta n-a fost, zise Paddington, respirând adânc și aplecându-se să tragă afară din cutie cel mai mare aparat de fotografiat pe care-l văzuse vreodată familia Brown. L-am cumpărat din piață, de la solduri. A costat doar trei lire.

— Trei lire! exclamă domnul Brown, părând extrem de interesant. N-am cunoscut niciodată vreun urs care să se priceapă atât de bine la chilipiruri, adăugă el către restul familiei.

— Strașnic! strigă Jonathan. Are pânză neagră de pus în cap și toate alea?

— Ce e chestia aceea lungă?

— Un trepied, explică mândru Paddington, așezându-se pe podea și desfăcând picioarele obiectului misterios. Se pune aparatul de fotografiat pe el ca să nu se miște.

Domnul Brown ridică aparatul și-l examinează. Se dovede că avea șuruburile ruginite, iar câteva mai bătrâne dispăruseră de tot.

— Dacă așa stau lucrurile, zise domnul Brown, hotărându-se să preia inițiativa, vă propun să mergem pe pajiștea din fața casei și să-l lăsăm pe Paddington să ne fotografieze cât încă mai strălucește soarele.

Ieși din casă în fruntea tuturor, în timp ce Paddington se agita cu aparatul de fotografiat. Peste câteva momente, ursulețul anunță că pregătise totul și începu să-i aranjeze cum voia el, dând fuga din când în când la aparat ca să verifice cum se vedeau prin obiectiv.

Aparatul foto era foarte aproape de pământ, așa că Paddington îl puse pe domnul Brown să se ghemuiască într-o poziție incomodă între Jonathan și Judy, în timp ce doamna Brown și doamna Bird ședeau fiecare în câte o margine.

Domnul Brown își frecă urechea, care căpătase o culoare vineție caraghioasă.

— E urechea *mea*, zise el, și să știi că mă doare de-adevăratelea!

— Acum unde se mai duce? se miră doamna Bird, pentru că Paddington se îndrepta grăbit spre casă.

— Cred că vrea să măsoare frânghia, zise Jonathan.

— Ha! zise domnul Brown. Ei bine, eu am de gând să mă ridic.

— Henry! zise doamna Brown. Dacă faci asta, o să mă supăr foarte tare.

— E prea târziu, oricum, gemu domnul Brown. Mi-au amorțit picioarele.

Din fericire pentru domnul Brown, Paddington tocmai se întorsese. Se uită la soare, apoi la grupul care-l aștepta.

— Mă tem că trebuie să veniți mai încoace, zise el, consultând instrucțiunile. Soarele s-a mutat.

— Nici nu mă surprinde, mormăi domnul Brown, așezându-se pe iarbă și masându-și picioarele. În ritmul în care ne mișcăm, va apune de-a dreptul, înainte să terminăm.

— Nu m-am gândit niciodată că o fotografie ar putea fi un lucru atât de complicat, zise doamna Bird.

— Eu nu înțeleg, șopti Judy, de ce s-a mai obosit Paddington să facă baie, dacă *el* e fotograful.

— Bună întrebare, zise domnul Brown. Tu cum faci să apari în fotografie, Paddington?

Ursulețul se uită la domnul Brown cu o privire nedumerită. Nu se gândise la problema asta, dar hotărî să-și bată capul cu ea atunci când va veni vremea. Avea multe alte lucruri importante de făcut mai întâi.

— Voi apăsa pe declanșator, zise el, după ce se gândi o clipă, și pe urmă o să fug repede lângă voi.

— Dar nici măcar un *urs* nu poate alerga atât de repede, continuă domnul Brown.

— Sunt sigură că Paddington știe mai bine, Henry, șopti doamna Brown. Și chiar dacă nu știe, nu mai spune nimic, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă-și va da seama că a făcut baie degeaba, n-o să mai intre în cadă niciodată.

— Gluga aparatului mi se pare foarte lungă, zise doamna Bird. Nu-l mai văd pe Paddington deloc.

— Asta din cauză că-i el foarte scund, îi explică Jonathan. A trebuit să scurteze picioarele trepiedului.

Rămaseră cu toții nemișcați, cu zâmbetul înțepenit pe față, iar Paddington ieși de sub uriașa pânză neagră. Făcu niște reglaje complicate în fața aparatului, apoi îi anunță că urma să pună placa fotografică și dispăru din nou sub glugă.

Brusc, spre surpriza tuturor, aparatul de fotografiat începu să se clatine în față și în spate în cel mai periculos mod cu putință.

— Doamne sfinte! exclamă doamna Bird. Acum ce se mai întâmplă?